

РЕШЕНИЕ

№ 4590

гр. София, 04.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в
публично заседание на 21.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **11796** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал. 2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на М. О. Х., гражданин на С., чрез адвокат Б. Б., с посочен адрес за призоваване: [населено място], [улица], вх. 1, ет. 1, офис 1 срещу Решение № 151-X/22.10.2025 г. на Интервюиращ орган при Държавната Агенция за бежанците при МС, с което подадената от оспорващия последваща молба не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е издаден в противоречие с материалния закон и в нарушение на административно-производствените правила. Твърди се, че след постановяването на първоначалното отхвърлително решение по молбата за предоставяне на международна закрила са настъпили нови обстоятелства в държавата на произход на търсещия закрила, които не са взети предвид от административния орган.

И. са доводи, че след смяната на режима в С. - падането на правителството на Б. Ал-А. (08.12.2024 г.) и установяване на контрол от групировки с терористично минало (включително Х. Т. ал-Ш.), положението в С. не е сигурно. В момента се наблюдава ескалация на въоръжените конфликти - бойни действия в Д. ез-Зор, А., Х., М., Джарабулус, с над 200 убити цивилни и десетки хиляди новоразселени (доклади на У., SNHR, ВКБООН, А. Int.). Установени са системни нарушения на човешки права - произволни арести, мобилизации от SDF, публични екзекуции, атаки срещу болници и училища (доклади на SNHR и ООН от 01-04.2025 г.). Посочва се, че през

последните месеци в различни части на С., включително около Р., продължава активен въоръжен конфликт и граждански репресии; докладвана е засилена активност на ИДИЛ/ДАЕШ (вкл. десетки атаки през 2025 г.), наличие на мини/UXO, целенасочени нападения, произволни арести, отвличания и извънсъдебни екзекуции. Хуманитарната ситуация остава драматична: липса на вода, електричество, лекарства, разруха на инфраструктурата; над 16 млн. нуждаещи се от помощ; бедност над 80% в засегнати региони. Рискът за оспорвания е пряк и непосредствен поради профила му: сунит, отказващ участие във военни действия; неотслужил задължителна служба; застрашен от принудителна мобилизация/репресии от различни въоръжени групи (вкл. PITS, SDF и др.).

В Североизточна С. (Р., Д. ез-Зор, К.) се докладват арести, принудително набиране и систематична несигурност; UXO-инциденти с множество цивилни жертви; продължаващи сблъсъци и въздушни удари в различни провинции. Международни и местни организации (ВКБООН, О., UNICEF, SNHR, правозащитни НПО) препоръчват да не се извършват принудителни връщания, отчитайки продължаващото широкообхватно насилие и липсата на ефективна държавна защита.

Според информация на българското Министерство на външните работи, цялостната обстановка по линия на сигурността в С. продължава да бъде нестабилна, като перспективите за нейното подобряване на този етап не могат да бъдат определени като изцяло положителни. Налице са данни за разнородни случаи на агресия и насилие.

В подкрепа на оплакванията е цитирана практика на АССГ, изразяваща се в решения, постановени по разгледани жалби срещу решения, с които са отхвърлени молби на сирийски граждани за предоставяне на международна закрила.

В жалбата са изброени множество източници на информация, касаеща С., които според оспорвания не са подложени на каквато и да е преценка и обсъждане.

Посочва се, че в случай, че административният орган беше изпълнил задължението си задължението си да анализира обективно обстановката в С., той щеше да установи, че ситуацията в страната отговаря на условията за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9 от ЗУБ, във връзка чл. 15, б. в) от Директива 2011/95/ЕС.

Наведени са доводи, че решението е в противоречие с международното право и по-точно с чл. 3 от ЕКПЧ.

По време на проведеното по делото открито съдебно заседание, оспорваният не се яви лично. Пълномощникът му адвокат Б. поддържа жалбата. Представя допълнителни съображения в писмен вид, в които освен вече изтъкнатите в жалбата доводи са цитирани като линкове, общодостъпни източници на информация, касаещи актуална информация за страната на произход на търсещия закрила.

Ответникът по жалбата не се явява. Пълномощникът му юрисконсулт П. оспорва жалбата.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и становището на ответника и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че с решение № 4107/15.07.2025 г. на Председателя на ДАБ при МС на М. О. Х. е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут в Република Б.. Чужденецът не е обжалвал горепосочения административен акт и същия е влязъл в сила.

На 09.07.2025 г. М. О. Х. е подал последваща молба за предоставяне на международна закрила, в която по същество отново е поискал да му бъде предоставена международна закрила. Мотивирал е молба си с това, че се страхува за живота си предвид на тежката ситуация в страната, усилващите се безредици и въоръжените сблъсъци между турската армия и подкрепяните от нея

групировки и кюрдските сили. Наведени са доводи, че вследствие на войната икономическата ситуация в страната се е влошила съществено.

Както при първоначално проведеното интервю, така и в последващата молба, оспорващият не сочи, да е имал проблеми, във връзка с неговите етническа принадлежност, раса, религия или като член определена социална или политическа група. Не е бил арестуван и подлаган на мъчение или нечовешко или унижително отношение. Напуснал е С. през 2024 г., поради усложнената ситуация в страната, където непрекъснато се водят сражения. Няма вода, електричество и липсват основни услуги.

Към последващата молба на М. О. Х. са приложени множество извадки от общодостъпни източници на информация за актуалната обстановка в С..

Преценявайки събраните в хода на административното производство доказателства, Интервюиращият орган при Държавната Агенция по бежанците при Министерския Съвет е намерил, че не са налице материално-правните предпоставки, предвидени в ЗУБ за разглеждане на последващата молба по същество, т.е. представените нови писмени доказателства, не могат да променят, първоначалните изводи за липса на предпоставките за предоставяне на закрила, поради което е издал оспореното решение.

Като доказателства по делото е приета справка № МД-02-606/18.11.2025 г., относно настоящата обществена и политическа ситуация в С. и конкретно в района на провинция Д. ал Зор.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното решение е връчено на М. О. Х. на 31.10.2025 г. Жалбата е подадена чрез административния орган на 03.11.2025 г., т.е. в срока по чл. 84, ал. 2 от ЗУБ. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в производството по издаване на индивидуалния административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да издаде оспореното решение, административният орган е приел, че подадената от М. О. Х. последваща молба за предоставяне на международна закрила е недопустима, на основание чл. 13, ал. 2 от ЗУБ, т.е. чужденецът не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход.

По силата на чл. 76б, ал. 1 от ЗУБ, в срок до 14 работни дни от подаването на последващата молба за международна закрила интервюиращият орган единствено въз основа на писмени доказателства, представени от чужденеца, без да се провежда лично интервю, взема решение, с което: 1. допуска последващата молба до производство за предоставяне на международна закрила или 2. не допуска последващата молба до производство за предоставяне на международна закрила.

В тази връзка съдът намира, че оспореният акт е подаден в срока по чл. 76б, ал. 1 от ЗУБ, защото по последваща молба за предоставяне на международна закрила съдът се произнася в срок от 14 работни дни. В случая, 14-дневният срок за произнасяне е изтъкал на 23.10.2025 г. – сряда, присъствен ден, а решението е постановено на 22.10.2025 г., т.е. в рамките на посочения преклузивен срок.

В административния акт е посочено, че към момента на депозирането на последващата молба, не са представени писмени доказателства и не се установяват нови обстоятелства, даващи възможност да се направи извод за наличие на предпоставките за предоставяне на статут на

бежанец или хуманитарен статут.

Настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение е законосъобразно по следните съображения.

Наведените в жалбата твърдения, не могат да променят вече установеното с влязло в сила решение на орган при ДАБ обстоятелство, че М. О. Х. не е доказал наличието на предвидените в чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, предпоставки за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Съдът не може да не се съгласи с аргумента, че чуждестранният гражданин не е доказал твърденията си, че ако се завърне в С., животът му ще бъде поставен в опасност.

Няма данни оспорващият да е бил преследван заради своята раса, религия, политическа принадлежност или народност, както и за принадлежност към определена социална група или политически убеждения.

По отношение на отказа за предоставяне на хуманитарен статут, съдът след обсъждане на събраните в хода на административното и съдебното производство доказателства, намира следното.

Предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут са дефинитивно изброени в чл. 9, ал. 1, т. 1-3 от ЗУБ и чл. 15, т. а-в от Директива 2011/95/ЕС ЕС на Европейския Парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила.

За да се установи наличието на тези предпоставки е необходимо да бъде събрана и обсъдена надеждна информация за страната на произход на търсещия закрила.

Анализът на релевираните доводи мотивира съда да приеме, че в случая са изпълнени изцяло условията на чл. 33, пар. 2, б. г) от Директива 2013/32/ЕС, съгласно който държавите-членки могат да приемат, че една молба за международна закрила е недопустима единствено ако молбата е последваща молба, когато не са се появили или не са били представени от кандидата нови елементи или факти, свързани с разглеждането на това дали кандидатът отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95/ЕС. Тълкуването на тази норма налага извода, че административният орган не следва да разглежда по същество всяка последваща молба за предоставяне на международна закрила от конкретния кандидат. Това следва да стане, единствено ако последният в действителност е представил нови елементи или е изтъкнал факти, имащи в действителност отношение към правото да получи закрила, в случай, че отговаря на условията на Директива 2011/95/ЕС. Т.е. не всеки един документ, представен от кандидата с последващата молба или направено твърдение, би бил основание, тя да бъде разгледана по същество, а само такива документи, които в действителност не са били известни на кандидата при подаването на първоначалната му молба и от тяхното съдържание може да се извлече вероятност, кандидатът да получи закрила. Преценката на тези документи е изцяло в правомощията на административния орган, разглеждащ последващата молба.

В разглеждания казус при направения анализ на представените с последващата молба документи, съдържащи изобилна, но фрагментирана информация за страната на произход, не може да се достигне до извода, М. О. Х. в действителност е представил нови документи или е навел нови твърдения, имащи отношение към правото му да получи международна закрила и даващи основание молбата му за закрила да бъде повторно разгледана по същество.

Такава информация не се съдържа и в цитираните в представените писмени бележки от адвокат Б. на 28.01.2026 г. линкове, съдържащи препратки към общодостъпни източници на информация за

страната на произход на търсещия закрила.

Съдът намира, че ситуацията в С. непрекъснато се променя, но от представените и приети, като доказателства по делото справки, изготвени от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ на базата на насоките за С. на Агенцията за убежището на Европейския съюз (АУЕС), не се установява наличие на въоръжен конфликт в тази страна, достигащ граници, представляващи заплахата за живота и здравето на цивилното население.

Представените с последващата молба извадки от общодостъпни източници също не дават възможност да се направи заключение, че ситуацията в държавата на произход на търсещия закрила, е такава, която да предполага наличието на предпоставките по чл. 9 от ЗУБ, във връзка с чл. 15, б. в) от Директива 2011/95/ЕС.

Наличието на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт е формулирано като тежко посегателство и условие за предоставяне на субсидиарна закрила и в член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Съгласно Решение от 17 февруари 2009 г. на Съда на Европейския Съюз по дело С-465/07, член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО, във връзка с член 2, буква "д" от същата Директива, трябва да се тълкува в смисъл, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи; съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна, или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Понастоящем с член 40 от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета, Директива 2004/83/ЕО е отменена, но текстът на член 15 от последната е преповторен в текста на член 15 от Директива 2011/95/ЕС, поради което и тълкуването, дадено с Решение от 17.02.2009 г. по дело № С-465/2007 г. на Съда на Европейския съюз, е запазило своето значение.

В конкретния случай, от приетите по делото доказателства не се установява, че към настоящия момент на цялата територия на С. конфликтът достига до ниво, пораждащо сериозни и потвърдени основания да се смята, че търсещият закрила, върнат в С., в конкретен регион, поради самия факт на присъствието си на територията се излага на реална опасност да претърпи тежки заплахи срещу живота или личността си. Административният орган е извършил преценката си по прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ въз основа на информацията за държавата на произход на търсещия закрила, съдържаща се в общоизвестни надеждни източници.

Установено е, че в момента в определени части на С. избухват спорадично въоръжени конфликти между силите, ръководени от правителството на Х. Т. ал-Ш. и другите въоръжени групировки, като особено интензивни са сблъсъците в североизточните части на страната, управлявани от кюрдските сили. От представените от адвокат Б. допълнителни данни за обстановката в тези части на страната през месец януари 2026 г.

се установява напредването на правителствените сили в тези региони. На 19.01.2026 г. сирийското правителство и подкрепяните от САЩ Сирийски демократични сили (SDF) са се споразумели за незабавно и всеобхватно прекратяване на огъня на всички фронтове. Прекратяването на огъня следва да бъде успоредно с изтеглянето на всички свързани със SDF сили на изток от река Е., според документ, публикуван от сирийското президентство. Сделката включва сливане на всички сили на SDF с министерствата на отбраната и вътрешните работи след извършване на необходимите проверки за сигурност.

Въпреки че в някои части на страната положението е несигурно, не следва насилието във всички части на държавата да се определя като безогледно. Сблъсъците в определени райони са спорадични и като такива не могат да се оценят като мащабен и всеобхватен въоръжен конфликт. В конкретния случай не се установява спрямо кандидата да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на С. той ще бъде изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна на предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ.

В страната са започнали, помирителни процеси, свързани най-вече с призивите на временното правителство на джихадистка групировка "Х. Т. аш Ш." за реинтеграция на всички воювали в миналото групировки в мирния процес.

От информацията в представената справка № МД-02-606/18.11.2025 г., изготвена от Дирекция "Международна дейност" на ДАБ към МС не се установява, че в С. е налице вътрешен конфликт и има случаи на насилие, но то не обхваща цялата територия на тази държава. Районът на големите градове са зона, контролирана от правителството. От 2020 г. конфликтът се приема за такъв в застой, при който фронтовите линии остават относително стабилни. Въпреки регистрирани случаи на насилие, тези случаи не могат да бъдат определени за достигащи нивото, разглеждано в Решение от 17 февруари 2009 г. на Съда на Европейския съюз по дело С-465/07. От информацията в справките става ясно, че дори и да се приеме наличие на въоръжен конфликт в С., то същият явно не е повсеместен. Съответно не може да се счита, че със самото си присъствие в дадена провинция, съответно населено място, кандидатът ще бъде изложен на тежки заплахи срещу живота или личността му поради безогледно насилие вследствие на въоръжения конфликт.

Във връзка с горното следва да бъде отбелязано, че съществуването на въоръжен конфликт в страната на произход на търсещото закрила лице не е предпоставка във всички случаи да се предоставя хуманитарен статут на основание чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ. Преди прилагането на визирания законов текст се изисква оценка на конкретния случай, каквато е извършена от административния орган и правилно е формиран извод, че визираната разпоредба от ЗУБ не намира приложение спрямо чужденеца.

Към настоящия момент в С. не е налице ситуация на безогледно насилие. Не се установяват данни да е налице конфликт, който да представлява риск за живота на цялото цивилно население или на голяма част от него. Още повече, следва да се отчете възприетата в цитираната практика на СЕС условност, че "колкото по-способен евентуално е молителят да докаже, че е специфично засегнат поради присъщи на личното му положение елементи, толкова по-ниска ще бъде степента на безогледно насилие, която се изисква, за да може той да търси субсидиарна закрила", т. е. хуманитарен статут. В тази насока следва да се отчете фактът, че самото лице не

споделя обстоятелства, които да са представлявали непосредствената заплаха за живота и сигурността му в С..

В северните райони на страна, където е живял търсещия закрила, положението е сходно. По-голяма част от тези райони са под контрола на кюрдските сили, които имат собствена администрация, въоръжени сили и социална система. Безспорно е, че там ситуацията е усложнена, поради присъствието на турските сили и подкрепяните от тях въоръжени групировки. Като цяло няма данни за тежки сражения, поставящи мирното население в ситуация на безогледно насилие.

От данните по преписката не може да се направи и извод, че личното и общественото положение на жалбоподателя го поставят в такава рискова група, чиято дейност да го изложи на неблагоприятни последици на фона на съществуващия конфликт в страната по произход и спорадичните проблеми със сигурността там.

Независимо от несъмнено несигурната и усложнена обстановка в С., съвкупната преценка на данните от източниците на информация, относно ситуацията в тази държава, действително не налагат извод за безогледно насилие в държавата на произход по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ, което би поставило чужденеца в реална опасност да претърпи тежка заплаха срещу живота или личността си единствено поради факта на присъствието си на територията на тази държава, без значение от личното му положение. Предвид изложеното правилен е изводът на административния орган за липсва на основание за предоставяне на хуманитарен статут, засегнато в специалната хипотеза на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Що се касае до становището, дадено от ВКБООН през декември 2024 г., с което съдът е служебно запознат, относно връщане в С., настоящият съдебен състав счита, че представените в настоящото производство справки за актуалната обществено-политическа обстановка в С. са по-актуални от становището на ВКБООН от декември 2024 г., публикувано непосредствено след промяната на режима в С., поради което настоящата съдебна инстанция следва да съобрази изводите си именно с тях. В този смисъл е и становището на ВКБООН, като препоръката в него е „до надеждна информация, която да позволява оценка“ на ситуацията. Съгласно приложените справки след падането на режима на Б. А. цялостната обстановка в С. се нормализирала, като е посочена статистика на прибрали се в С. сирийци, а също и на вътрешно разселени лица, които са се завърнали по домовете си. Има данни за широка мрежа от услуги, обществени центрове, които предоставят помощ и съдействие на завръщащите се лица. За пълнота съдът следва да отбележи, че не намира за основателен довода, изложен в писмените бележки на адвокат Б., че невъзможността последващата молба да бъде разгледана в рамките на производство по същество и при евентуален контрол на две съдебни инстанции, представлява съществено нарушение на административно-производствените правила и на материалния закон.

Както беше изтъкнато, към последващата молба не са приложени документи, касаещи личното положение на жалбоподателя, които да представляват индигия за евентуално предоставяне на статут на бежанец. Т.е. липсват доводи, за това, че същият може да бъде подложен на преследване заради своите раса, пол, религия, етническа принадлежност или принадлежност към определена политическа партия или социална група.

От друга страна както в оспорения акт, така и в мотивите на настоящето решение бяха подробно обсъдени доводите за предоставяне на хуманитарен статут, основаващи се

най-вече на предоставените информации за ситуацията в страната на произход на чужденеца.

Настоящият съдебен състав не намира, че в рамките на производство по общия ред биха могли да бъдат събрани допълнителни доказателства, които съществено биха повлияли на волеизявлението на Председателя на ДАБ, свързано с подадената последваща молба.

Разбира се до извеждането на чужденеца от страната, в случай, че ситуацията в С. се промени драстично, той отново може да подаде последваща молба и в рамките на производството по разглеждането ѝ да са вземат предвид новонастъпилите обстоятелства.

По изложените съображения съдът намира, че жалбата следва да бъде отхвърлена в цялост.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, **Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав,**

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. О. Х., гражданин на С., чрез адвокат Б. Б., срещу Решение № 151-Х/22.10.2025 г. на Интервюиращ орган при Държавната Агенция за бежанците при МС, с което подадената от оспорващия последваща молба не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила.

Решението не подлежи на касационно обжалване на основание чл. 85, ал. 3 от ЗУБ.

Административен Съдия: